Від вуличного дощу тікаючи в аудиторії,
в березні, коли містом товчеться безліч божевільних,
гріючись в книгарнях і безкоштовних туалетах,
як тритони обертаючи за світлом коричневі очі;
щедрою рукою час зачерпує зі своїх водоймищ
і сипле в твої долоні
пригоршні молюсків і равликів,
комет і річкового каміння.

Колись всі вокзали в моєму місті о такій порі
зупинялись, наче будильники
з тисячею ослаблених пружин;
сховавшись під небо,
котре летіло з двома світилами,
мовби людина з двома серцями,
рудоволосі дівчата які тримали сутінки на кінчиках язиків,
співали пісню, що в ній, ніби в вугіллі,
було багато старої зброї, одягу і зотлілих тарантулів;
і з пагорбу, де закінчувалось місто,
видно було залізницю,
якою добирались додому робітники.

Скільки вогню, скільки сліз, скільки вугілля
вигоріло в легенях, вітрилах, що напиналися
в шахтарському селищі.
Пощо, скажи, небо збирає всі свої ласощі,
крам і світила,
і повернувшись, зникає за пагорбом?

За кожен невидимий видих вимучених за ніч метеликів,
за кожного із сиріт, котрі кожного ранку складали постіль, мов парашути,
за кожен з кларнетів в твоєму горлі, які не дають тобі просто дихати,
перетворюючи голос на тінь і джаз на хворобу,

заплачено нашим життям.
Тримайся ближче до мене. Винесений в заголовок,
досвід постане, мов риштування,
кріплячи ще нестійкі дитячі легені
дротами і крейдою.

І цей сніг також, наче старе полотно
складений в громіздких шухлядах неба,
не накриє твоєї печалі. Лише дивись —
протяги гуляють від кордону до кордону
і нерозірваними бомбами в темряві лежать вокзали
і нічні самотні експреси, мовби вужі в озерах,
плавають в темряві, сплескуючи хвостами,
довкола твого серця.